

— „Concordia — un ansamblu care stabilește etaloane de interpretare atât pentru muzica veche, clasică, cât și pentru muzica secolului nostru“ („Grosskreis Rhein-Neckar“ nr. 181/7, din 6 VIII 1984 — Heidelberg).

— „Am avut, încă dintru început, o impresie foarte bună despre această formație. Găsesc că este un colectiv excelent ca *individualitate și ca formație* de un foarte bun profesionalism...“

(Anatol Vieru, în „Flacăra“, nr. 22, din 31 V 1985).

— „Eu cred că trebuie marcat mai întâi faptul că membrii „Concordiei“ nu sînt numai instrumentiști foarte buni, dar că sînt foarte buni împreună: că, văzîndu-i și ascultîndu-i, nu asistăm la izbucnirea unei personalități, ci la o conlucrare artistică remarcabilă, care aduce cu sine o nouă calitate, pe care noi o iubim așa de mult în muzica de cameră“.

(Myriam Marbe, în „Flacăra“, nr. 22, din 31 V 1985).

— „I-am ascultat la noi, și în alte centre europene, unde au obținut succese remarcabile și aprecierile criticii muzicale străine. Concordia e cea mai bună formație de suflători de la noi“.

(Ștefan Niculescu, în „Flacăra“, nr. 22, din 31 V 1985).

— „Un mănunchi omogen de adevărați profesioniști, în sensul înalt al cuvîntului, așa cum nu găsești azi decît arareori“.

(Aurel Stroe, în „Flacăra“, nr. 22, din 31 V 1985).

Este firesc ca această impresionantă activitate să fie apreciată și de forurile noastre culturale. Cîvîntul „Concordia“ este Laureat cu premiul întâi la Festivalul Național „Cîntarea României“ ediția 1983 și distins cu Premiul Criticii al A.T.M. pe anul 1984.

Sîntem convinși că și viitorul acestui colectiv va fi dintre cele mai frumoase și că preocupările sale intense, pline de inițiativă, vor fi încununete prin susținerea unor concerte ce vor bucura și lumina sufletul multor iubitori ai muzicii.

Ulpia VLAD

TRIO „ROMANTICA“

În fluxul continuu și mereu mai amplu al vieții muzicale camerale bucureștene apare tot mai des pe afiș numele unei formații: Trio „Romantica“, definind o stare de spirit contemporană și nu o epocă a istoriei muzicii, pentru că membrii săi — violonistul George Dima, violistul Ștefan Gheorghiu și violoncelistul Constantin Gheorghiu-Holban — nu abordează în exclusivitate repertoriul romantismului secolului XIX, ci și-au propus să cuprindă o largă paletă stilistică, înglobînd atît creații aparținînd preclasicismului, clasicismului, romantismului, cît și lucrări contemporane.

Romantica este dăruirea și angajarea cu tot elanul tinereții în a reda muzica la puritatea sa deplină, trecută din incandescența spiritului creator în incandescența spiritului interpretativ.

Ardentă căutare a muzicii, în dorința de a o dăru publicului spre a-l cîștiga de partea frumosului se întîlnește cu reala bucurie de a cînta, care respiră din fiecare sunet produs de cei trei instrumentiști ai formației, determinînd o fericită alegere a repertoriului și chiar crearea unor lucrări pe care compozitorii le dedică trio-ului recent constituit. Este cazul majorității pieselor înscrise în programul concertului susținut de Trio „Romantica“, în 8 iunie 1983, la Sala Studio a Ateneului Român.

Începînd cu *Trio romantic op. 62 nr. 2* de Dumitru Bughici și încheiînd cu *Trommel-Bass* de Myriam Marbe, Trio de coarde „Romantica“ a evidențiat patru modalități ale spiritului romantic contemporan românesc, în care s-au înscris și Trio de Ștefan Niculescu, și *Fantezia „Orfeu“* de Doru Popovici.

Structurat în patru părți care se cîntă legate două câte două, cu o singură întrerupere (rupere) la mijloc, *Trio romantic* de Dumitru Bughici, scris în 1984, aduce o bogată paletă melodică și ritmică specifice compozitorului. După introducerea amplă și calmă, partea a doua se precipită în ritmuri sincopate, dar partea a treia este cea care dă titlul trio-ului, desfășurîndu-se într-o melopee cursivă, cald-vibrîndă de o nostalgie senină, cu accente patetice, rezolvate în finalul luminos, optimist al dialogului contrapunctic dintre cele trei instrumente.

Fantezia „Orfeu“ op. 8, nr. 2 de Doru Popovici este o lucrare ce a incitat la discuții contradictorii în anul cînd a fost creată, 1955, fiind prima lucrare dodecafonică scrisă la noi în acea perioadă, dar dovădindu-se astăzi o pagină de poetică meditație la un posibil destin al muzicii, o indestructibilă imbinare a vocilor în țesătura contrapunctică a pinzei sonore.

Cu *Trio pentru coarde* Ștefan Niculescu a încercat o adaptare a piesei *Sincronie* (1979), dar după cum mărturisește autorul „a ieșit altceva“. Desigur a ieșit o lucrare pentru trio perfect încheată, cu un dramatism substanțial, în care vocile se luptă să se individualizeze din magma sonoră, cu o voință, insistență și forță ce vizează disperarea, reușind să se irizeze în luminoasele flageolete și melopeea finală a violoncelului.

Dacă în primele trei piese ale concertului formației Trio „Romantica“ a fost predominantă latura melodică și încheștarea vocilor în polifonie sau în „sincronie“, piesa a patra, *Trommel-Bass* de Myriam Marbe propune ca dominantă pulsația metrică (luînd ca exemplu sunetul repetat în bas, atît de des întîlnit în muzica barocului) și înfruntarea dintre acesta și tendința de eliberare temporală. Așa cum declară autoarea, însă, confruntările sînt nu numai temporale, ci implică o mulțime de alte aspecte, unul din acestea fiind corespunzător „unei implicabilități, exprimată în muzică printr-un ritm continuu și egal, căreia i se poate opune o (care poate fi privită printr-o) spărtură ce o transformă timbral“. Și într-adevăr, bogăția timbrală etalată de cele trei instrumente de coarde e singura care se poate întrece cu obsedanta pulsație, dîndu-i formă și culoare, pulsație care este gata s-o „înghită stereofonic“ (prin toba — minuită de Mihaela Stănculescu, sau alte instrumente de percuzie ce pot fi folosite). Implicațiile precum și rezolvările (nerezolvările) acestei înfruntări ar putea face obiectul unei analize mai profunde, pe care spațiul acestui articol nu ne-o îngăduie.

Cît privește aportul celor trei membri ai Trio-ului „Romantica“ la realizarea acestui concert de prime audiții românești este de remarcant acuratețea interpretării, perfectă omogenizare, seriozitatea și probitatea de înaltă profesionalitate cu care au fost alese și rezolvate din punct de vedere muzical-interpretativ fiecare piesă în parte. Evoluțiile meritorii ale violonistului George Dima, ale violistului Ștefan Gheorghiu și ale violoncelistului Constantin Gheorghiu-Holban, cu vibranta lor dăruire, cu sonoritățile adecvate stilurilor abordate, confirmă valoarea unui trio de coarde constituit cu talent și muncă perseverentă.

Mihaela MARINESCU

RECITAL MIRCEA CĂLIN — STELUȚA RADU

Evoluția cuplului instrumental Mircea Călin — Steluța Radu în seara camerală din 8 iunie găzduită de Ateneul Român a suscitat un dublu interes. Pe de o parte audierea celor doi instrumentiști de semnificativă valoare ai tinerei generații într-un program substanțial, pe de altă parte debutul în recital al violonistului Mircea Călin pe această scenă. Desigur că